

**СПРАВА «СТРИЖ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF STRYZH v. UKRAINE)**

(заява № 39071/08)

Стислий виклад рішення від 16 січня 2020 року

У 2001 році згідно договору купівлі-продажу заявниця придбала у власність квартиру у м. Запоріжжя. У 2005 році заявниця була залучена як співвідповідач до провадження щодо цивільного спору між подавцем квартири та іншими зацікавленими особами. Суд першої інстанції визнав договір купівлі-продажу квартири недійсним та зобов'язав продавця квартири повернути заявниці сплачені за квартири кошти.

Заявниця подала апеляційну скаргу. Апеляційний суд скасував рішення суду першої інстанції як незаконне. Позивачі оскаржили рішення у касаційному порядку.

Верховний Суд України постановив ухвалу про відкриття касаційного провадження. Заявницю про касаційну скаргу та відкриття касаційного провадження повідомлено не було. У 2008 році суд касаційної інстанції скасував рішення апеляційного суду та залишив без змін рішення першої інстанції. Про судові засідання та ухвалу суду касаційної інстанції заявницю повідомлено не було.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявниця скаржилася за пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на порушення її права на справедливий судовий розгляд у зв'язку з неповідомленням її про касаційне провадження та ненаданням можливості подати заперечення на касаційну скаргу, а також на тривалий розгляд її справи національними судами; за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції на порушення її права на мирне володіння своїм майном. Крім цього, заявниця порушила питання за статтею 8 Конвенції щодо її права на повагу до її житла.

Розглянувши скаргу заявниці на порушення її права на справедливий судовий розгляд, Європейський суд зауважив, що заявницю було позбавлено можливості дізнатися про касаційну скаргу протилежної сторони та подати заперечення на неї, і, таким чином, заявницю було позбавлено права на змагальність судового процесу. У зв'язку з цим Європейський суд констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

Щодо скарги заявниці на тривалий розгляд її справи національними судами Європейський суд вказав, що загальний період, який слід розглядати, не перевищував трьох років у судах трьох інстанцій, що не є надмірним, та відхилив цю скаргу відповідно до пункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

З огляду на висновки за пунктом 1 статті 6 Конвенції Європейський суд не став розглядати окремо скаргу заявниці за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції. Оскільки заявниця припинила підтримувати скаргу за статтею 8 Конвенції, Європейський суд вирішив, що підстав для розгляду цього питання немає.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО,

«1. *Вирішив* не розглядати скаргу заявниці на стверджуване порушення статті 8 Конвенції;

2. *Оголошує* неприйнятною скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо тривалості провадження;

3. *Оголошує* прийнятними скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо вимоги про змагальність провадження та скаргу за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції;

4. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції щодо вимоги про змагальність провадження;

5. *Постановляє*, що немає потреби розглядати по суті скаргу за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції;

6. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявниці 500 євро (п'ятсот євро) та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована у валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

7. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.